

SOCIALMINISTERIET

København, den 14. februar 1961.

I skrivelser af 2. og 7. februar 1961 har udvalget udbedt sig socialministeriets besvarelse af følgende spørgsmål:

[Spørgsmål 5-13].

I denne anledning skal man udtale følgende:

Ad spørgsmål 5.

Bestemmelsen i den gældende forsorgslovs § 49, stk. 2, om regres mod enkeltpersoner som følge af, at det er pålagt en kommune helt eller delvis at bære forsørgelsesudgifter, som den ved begåede misligheder har søgt at befri sig for, er så vidt ses ikke blevet anvendt i praksis.

Dette hænger formentlig sammen med, at der i almindelighed ikke vil kunne påberåbes et økonomisk tab fra en sådan kommunes side, idet den som regel ikke vil komme til at bære udgifterne ved en forsørgelse i videre omfang end efter de almindelige regler om forpligtelse til at yde trængende hjælp, en forpligtelse, den med urette har søgt at befri sig for.

Såfremt det måtte blive pålagt en kommune at bære en forsørgelsesudgift uden adgang til refusion, hvilket praktisk kan forekomme ved ydelse af ulovlig rejsehjælp, jfr. § 298, vil det følge af almindelige erstatningsregler, at der kan gøres erstatningsansvar gældende mod den person, der måtte være skyld i den uberettigede ydelse af hjælpen. Sådanne afgørelser bør i overensstemmelse med den i øvrigt gældende retsordning træffes af domstolene og ikke administrativt.

Ad spørgsmål 6.

Bestemmelsen i forslaget § 13 svarer med redaktionelle ændringer til den gældende lovs § 43, stk. 3.

Da Københavns kommune ikke er underlagt noget amt, følger det af ordlyden af

§ 13, at denne kommune ikke er omfattet af det i bestemmelsen omhandlede tilsyn. For så vidt angår Frederiksberg kommune, er denne på meget væsentlige områder, f. eks. med hensyn til ankespørgsmål og revision, i henhold til særlige lovbestemmelser direkte henlagt under socialministeriet. Når der ikke er gjort særlig undtagelse, må kommunen imidlertid fortsat henhøre under amtet, og bestemmelsen i § 13 bør derfor opretholdes.

Ad spørgsmål 7.

Dette spørgsmål vil senere blive besvaret [se sp. 741].

Ad spørgsmål 8.

En ophævelse af bestemmelsen i § 113, nr. 3, vil være uden betydning for kommunernes og statens samlede udgifter. Derimod vil en ophævelse medføre en ændret fordeling mellem kommunerne af de kommunale andele af forsørgelsesudgifterne, idet den kommune, der har udbetalt hjælpen, fremtidig ville være afskåret fra at få den kommunale andel refunderet af en tidligere opholdskommune. Bortfald af disse sager ville medføre nogen lettelse for administrationen. Om en økonomisk besparelse af væsentligt omfang vil der ikke blive tale, idet administrationen af de nævnte sager selv i større kommuner ikke er af et sådant omfang, at bortfaldet af bestemmelsen kan forventes at ville kunne begrunde personaleindskrænkninger.

Ad spørgsmål 9.

Udtrykket „forsorgsmæssig“ er ikke anvendt med henblik på en begrænsning af rådgivningsvirksomheden til spørgsmål, der har direkte tilknytning til en indgivet ansøgning om hjælp, men er anvendt i udvidet betydning. Bestemmelsen omfatter så-